מרג’ – פרק י”ז

שקט לה וריק לה. היא לא יודעת איך היא תקום היום לעבודה, והיא לא מאמינה על עצמה. כמה רצתה לחזור, אבל עכשו היא לא תקום מהמיטה הזו לעולם, כאחרונת הבטלניות.

הבית שלה ריק. אולי מבולגן מתמיד, אבל אין פה אף אחד.

על השולחן היא רואה עדיין את הוואזה עם השוקולדים שקיבלה אחרי שליבי עזבה את הבית שלה. נזכרת איך היתה שומרת כל חפץ שכזה לחתונה. ואז הפסיקה לשמור כי אין למה. כאילו המקום שבו היא נמצאת עכשו לא אמור להיות בית.

והיא קמה. המחשבות האלו הן של זקנות על פעם וחתונות שהיו אמורות להיות. די עם זה. וגם עם ליבי. נסי להיזכר איך רצית שתחזור הביתה, זוכרת את הבלגן? אז מה פתאום אכפת לך ששקט כאן. את נשמעת כמו אמא. אם כי זה הגיוני ואת באמת כבר בגיל שהיא היתה כשהיית ילדה.

היא מתקרבת לוואזה, חפץ יפהפה, למי תוכל לתת אותו מתנה? חבל שישב כאן סתם.

היום את חוזרת, נכון? שי כותב לה. שירלי מרימה פה גיוס, אני רוצה שתעזרי לה.

שירלי מחכה לה צוחקת כתמיד. מחבקת אותה חזק והיא מצטמררת, ושירלי רק אומרת, חברה שלי, שמחה כל כך שאת כאן. והצחוק שלה לא פוסק, נצא לגלידה היום? נחגוג קצת.

שירלי מחכה לה צוחקת כתמיד. מחבקת אותה חזק והיא מצטמררת. ושירלי רק אומרת, חברה שלי, שמחה כל כך שאת כאן. והצחוק שלה לא פוסק, נצא לגלידה היום? נחגוג קצת.

והיא אומרת שלא, לא צריך. מספיק שאני כאן, ואני שמחה לחזור. ושירלי מתלהטת שלא, מה פתאום, חייבים להרים פה מסיבה לכבודך. מותר לך לפעמים לפרגן לעצמך משהו, יותר ממותר. זה חובה, לא? אדם חייב ללמוד לדאוג לעצמו לפני שהוא דואג לאחרים, ואת דאגת לאחרים עכשו. אז מה להזמין? והיא מחייכת ואומרת שבסדר, מה שאת רוצה.

[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

מאיר? הקול שלה רועד.

משהו דחוף? אני נורא נורא עסוק פה.

אהממ. אני – היא נעצרת רגע, חונקת את הכאב וממשיכה, אני צריכה קצת עזרה, מאיר.

אני לא ממש שומע אותך, הוא אומר בקול, ואני פה לבד עם הילדים מנסה להסתדר עם ארוחת ערב, גיטי לא בבית ויש כאן צעקות. אני אחזור אלייך, בסדר?

טוב, היא לוחשת. הוא מנתק.

יחיאל, אתה כאן? היא בולעת גוש ומסתכלת סביב. הדירה ריקה, יחיאל לא שם. יחיאל, היא מנסה ללחוש לו שוב, בולעת דמעות של כאב. אני פה לבד, ואין לי כל כך מה לעשות, אתה יכול לעזור לי?

אבל יחיאל לא עוזר לה. גם שירי או חיימקה שישאלו אותה למה היא בוכה לא שם. והיא אפילו לא יכולה לומר להם שלפעמים גם אמא בוכה, היא פשוט עומדת שם, ביד מושטת קדימה. חשבה שהתרגלה לזה, שיחיאל לא מופיע בכל פעם שהיא מעוניינת ולפעמים משאיר אותה, ככה. חשבה שהתרגלה לבית הריק, לעצמאות שלה. אבל כנראה לא תתרגל לעולם.

כשהריחה ריח שרוף הבינה שאין לה ברירה אלא לזוז מהכיור. סובבה את כפתור הגז וכיבתה את הטוסטר אובן, משאירה את העוגה השרופה בפנים, לא מנסה אפילו לנקות את השוקולד שנשפך ואת התיק.

מתיישבת על הרצפה, מניחה את כף היד מתחתיה, מנסה לקרר אותה ברצפה, ואז נשכבת עליה.

אתה זוכר שאמרת לי יחיאל שכשאין לך פניות אני אדבר אתך למרות זאת? אני זוכרת, אז לא משנה שאתה לא זוכר, אני אדבר אתך. אתה לא צריך לענות לי ואפילו לא להיות פה, העיקר שאני לא אדבר לעצמי, טוב?

כואב לי יחיאל. ואני לבד, לגמרי לבד. אין כאן אף אחד שיודע מזה ואף אחד שאכפת לו. אתה רחוק איפשהו, הלוואי והייתי יודעת איפה. הבית ריק ואני כאן לבד. כואב לי יחיאל, פיזית. כואב לי. אין שום דבר בבית שיכול להקל עלי. היא מצמידה את הלחי השניה לרצפה וממשיכה. אני יכולה לשכב כאן עד מחר, עד עוד שבוע, אף אחד לא

ידע . מאיר ניתק עלי , לא יודעת למה . כואב לי היד , יחיאל , אולי תזמין לי משהו הביתה ?

ניסיתי להכין עוגה , קניתי את כל המוצרים . רציתי גם מרק . לא קניתי אוכל היום , בניתי על זה . אתה מבין שאחרי זה אנשים עוד אומרים לי להתחתן? הם באמת לא מבינים שאין לי סיכוי ? לאפות עוגה אני לא יכולה . אז להתחתן אני אצליח ?

תקח את זה מחר לטבול בסדר ? א-לאאא.

היא קמה במהירות , תופסת את המיקסר , מעיפה יחד עם הקרם בתוכו לכיור , זורקת לשם גם את הסיר יחד עם כל הירקות , את המגש של הטוסטר אובן ואת הסכין וקרש החיתוך .

מתקשרת לגיטי , היא לא עונה . מתקשרת שוב ושוב . גיטי עונה לה בלחישה שהיא באמצע הרצאה ואם זה דחוף , היא אומרת שכן ומבקשת ממנה לשלוח לה מנקה שתגיע הכי מהר שאפשר .

מתקשרת לגיטי , היא לא עונה . מתקשרת שוב ושוב . גיטי עונה לה בלחישה שהיא באמצע הרצאה ואם זה דחוף , היא אומרת שכן ומבקשת ממנה לשלוח לה מנקה שתגיע הכי מהר שאפשר .

אני באמצע משהו , גיטי ממשיכה ללחוש , תוהה .

לא עניין אותה . זה דחוף נורא גיטי , היא אומרת ולא אכפת לה כמה גיסתה תחשוב שהיא עצלנית , כי למה היא לא יכולה לנקות לעצמה את השני מטר וחצי שלה . או נצלנית . אני בונה על זה גיטי , תזמיני לי ? היא אומרת ומנתקת .

כשאירית , אשה נמוכה במטפחת קשורה בעורף , דופקת , היא מוצאת אותה עדיין עם השוקולד , יושבת על הרצפה וידה בתוך כלי של מים .

תעשי פה מה שאת חושבת , היא אומרת לה בקצרה , אני הולכת לחדר . תגידי לי אם את צריכה משהו , אני אתן לך תוספת תשלום אם תטפלי גם בסתימה שדפקתי שם במטבח . את יכולה לקחת אחרייך את הכלים שכאן , הם חדשים כמעט , אבל צריכים טבילה . קחי מה שאת רוצה , הנה הכסף מראש , אמרה ונכנסה לחדר . נכנסה למיטה והלכה לישון . רעבה ומלוכלכת . ויחיאל לא הגיע לבקר .

ואז היא מתעוררת מהטלפון . ליבי מתקשרת ומספרת שהיא כבר מלא זמן לא ראתה אותה ומשעמם לה , ויש לך אוטו אז אולי תקחי אותי לסיבוב , והיא שואלת אם אבא יודע שהתקשרה וליבי אומרת שמה פתאום , לקחתי לו את הטלפון והתקשרתי ל ”מזכירה טכנית חממה יהודית ”. אבל את תמיד מסכימה למה שאני מבקשת אז תבואי , טוב ?

והיא באה , למרות היד והכאב , וליבי מבקשת שיסעו לכותל ואבא שלה מאשר והן נוסעות . ליבי עם סוכריה על מקל . היא עם ברנשילד .

והיא לא זוכרת מתי הפעם האחרונה שהיתה בכותל . אולי אז כשהחליטה לומר כל יום את תפילת השל ”ה כשעוד חשבה שיעזור . עד אז היא אמרה לפחות פעמיים בשבוע , הרגישה שזה תעודת הביטוח שלה . היא הפסיקה אחרי חמש שנים כשידעה שלא עוד . ואסור להתפלל תפילות שוא . או כשעשתה ארבעים יום , ושוב ארבעים יום , ושוב , כי מאיר אמר שאם לא עבד עליה בטח לא עשתה נכון . כי חייבים ללכת רק בשביל זה ואסור להתפלל על עוד דברים וזה צריך להיות ארבעים פעמים הלוך חזור ועם מלא כוונה . ואז עוד פעם , ואז התייאשה . מאז גם לא היתה בכותל .

אני ביקשתי ממך ללכת לכותל , ליבי מספרת בדרך , כי אתמול אבא סיפר לי שאמא היתה הולכת פעם בשבוע לשם . אז ידעתי שאת תסכימי לקחת אותי , כי כל דבר את מסכימה לי . גם אמא בטח היתה נותנת לי לבוא אתה.

את מתגעגעת לאמא , היא אומרת לה ויודעת שזו לא השאלה הכי חכמה , ושהיא סתם סקרנית עכשו על חשבון ילדה קטנה .

ליבי מחייכת ואומרת שהכי אהבתי אותה בעולם , אבל אני לא באמת זוכרת אותה . אבא סיפר לי עליה סיפורים . אז נראה לי בנות תמיד אוהבות הכי את אמא שלהן אפילו שהן לא זוכרות אותן , נכון ?

הכותל לא השתנה הרבה מאז השאירה אותו . היא קורעת קריעה ונכנסת , ליבי מחזיקה לה בחצאית . היא בוהה באותן יונים שעדיין חגות שם במעגלים על המתפללות , ותוהה איך הן לא מתייאשות ואיך לא נמאס להן להתפלל את אותה תפילה בדיוק . ומי יודע כמה שנים הן שם , נעות .

אישה בשביס אוספת נשים לאמירת נשמת . עדיף בחצות היא אומרת לכל מי שמוכנה לשמוע , אבל טוב מוקדם מלעולם לא ; היא פונה גם אליה , אבל היא מסרבת . לא עכשו . עוד מישהי מבקשת ממנה להצטרף לסיים ספר , גם

[illegible]

[illegible]

[illegible]